

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Valge pits
ja töötused

Romaan

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
White Lace and Promises
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1986 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02392921
ISBN 978-9949-82-727-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Robyn Carrile

Teadsin algusest peale, et sinust saab superstaar.

Õnnitlused, mu sõber.

ÜKS

MAGGIE Kingsbury vajutas oma tumesinise Mercedese piduripedaali põhja ja peatus kummivilina saatel valgusfoori ees. Ta vaatas kannatamatult käekella ja pomises endamisi. Ta jääb jälle hiljaks. Seekord polnud see siiski tahtlik. Pärastlõuna oli maalides käest kadunud ja ta unustas muu maailma.

Kui Janelle teda oma pulma peapruutneitsiks kutsus, oli Maggie kõhelnud. Pruutpaari kaaskonna liikmena satuks ta soovimatu tähelepanu alla. Ta oli nõustunud alles siis, kui kuulis, et isameheks on Glenn Lambert. Glenn oli olnud tema sõber algkoolist saadik – tema semu, kaassüüdlane, tema prints valgel hobusel. Kui Glenn on kohal, on kõik täiuslik.

Aga juba kiskus kõik viltu. Ta pidi Glenni San Francisco rahvusvahelisest lennujaamast peale võtma ja ta oli kümme minutit graafikust maas. Kusagil ajusopis sai Maggie aru, et hiline mine on järjekordne rahulolematuse sümptom.

Foorituli vahetus ja ta võttis paigalt nii, et tagumised rattad käisid koha peal ringi. Ühel päeval saab ta veel väljateenitud

trahvi kiiruseületamise eest, aga mitte täna, palvetas ta mõttes, palun mitte täna.

Maalimisürp oli täis vikerkaarevärvilisi plekke. Kastanpruunide juuste paksud salgud oli kinnitatud kuklale, sõna kuulmatud lokid langesid trotslikult meeekohtadele ja laiiale laubale. Ta oli tahtnud Glenni jaoks hea välja näha. Nad polnud aastaid kohtunud – alates keskkooli lõpetamisest. Algukses olid nad kirjutanud, aga peagi nõudis ülikool oma osa ja neil olid tekkinud ka uued sõbrad. Sõnumid ja meilid olid harvemaks jäänud ning, nagu tihti, piirdus ka nende suhtlus nüüd jõulukaardiga. Steve ja Janelle olid Maggiele Glenni elust jutustanud ja tundus, et mees on Charlestonis edukas börsimaakler. See töö sobiks talle hästi.

Maggiet üllatas, et Glenn polnud ikka veel abielus. Nad olid vastavalt kakskümmend üheksa ja kolmkümmend aastat vanad ning nende väikesest lõpuklassist ainukesed, kes polnud abielus. Maggie mõtles korraks sellele, miks Glenn polnud abiellunud. Tema mäletamist mööda oli mees juba noorukina kena välimusega olnud.

Ta vaimusilma ette kerkis noor Glenn Lambert. Pikk, tumedapäine, sportlik, laiaõlgne, kõhn – Maggie muigas –, aga ilmselt oli mees aastatega kobedamaks muutunud. Nad oli olnud naabrid ja head sõbrad, vahel ka suurimad vaenlased. Korra oli Glenn kuuendas klassis varastanud Maggie päeviku, nalja pärast sellest koopiaid teinud ja neid nende klassi poistele müünud. Leidnud tüdruku nutmas, oli ta mitu nädalat pärast seda üritanud oma tegu heastada. Aastaid hiljem oli tema kannatlikkus aidanud Maggieel keemias positiivse hinde saada ja ta oli poisile lõpupidudeks kaaslane otsinud.

Lennujaama saabudes järgis Maggie teeviitasid, mis suunasid ta reisijate pealevõtmise alasse. Ta märkas peaaegu kohe Glenni kohvri kõrval seismas ja tuttavat nägu otsimas. Maggie naeratas aeglaselt, kuni naeratus laienes kõrvuni. Glenn polnud eriti muutunud ja samas oli ta täiesti teistsugune. Ta oli pikem, kui Maggie mäletas, tuttavaid laiü õlgu kattis hallikas-sinine pintsak, mitte kulunud dressipluus. Kolmekümnesena oli ta suurepärase mehe võrdkuju, aga kerge naeratus varjus nägi Maggie küpsust, mille nimel mees oli kõvasti võidelnud ja selle läbi valu saavutanud. Maggie silmitses teda huviga, vapustatud mehe ükskõiksest olekust. Glenn teadis tema pärandusest. Muidugi mõista – Steve oleks talle sellest rääkinud. Sõrmed pigistasid tahtmatult rooli, kui teda tabas kahetsustunne. Ehkki Maggie oleks seda tahtnud, ei saanud ta enam olla muretu koolitüdruk.

Ta peatus mehe kõrval ja nõjatus üle istme kõrvalistuja ust avama. „Terekest, ilus poiss, kas tahad küüti?“

Glenn kummardus ja torkas pea autosse. „Muffie, oleksin pidanud teadma, et sa hilined.“

Autost väljuma hakates muigas Maggie selle hüüdnime peale. Glenn oli ta keskkoolis Muffieks ristunud, aga Maggie meelest oli see pigem puudli nimi. Mida rohkem ta sellele vastu punnis, seda rohkem seda kasutati, kuni kõik tema sõbrad selle omaks võtsid. Seda armsat süütut Muffiet polnud enam.

Maggie vaatas küljepeeglisse, et teisi autosid ei tuleks, avas ukse ja astus välja. „Vabanda, et hilinesin. Aeg kadus käest. Sattusin hoogu, nagu ikka.“

Glenn turtsatas ja vangutas teadjalt pead. „Millal sa pole hoogu sattunud?“ Ta võttis oma kohvri ja tõstis selle pagasi-

ruumi, mille luugi Maggie oli avanud. Siis pani ta käed naise õlgadele, silmitses teda hoolikalt ja kallistas korraks. „Sa näed vapustav välja.“ Mehe tumedate silmade pilk oli tõsine ja siiras.

„Mina?“ kokutas Maggie, tundes, kuidas pika sõprussuhte soojus varasemad mured minema peletab. „Sa oled alati osanud diplomaatiliselt valetada.“ Maggie oli juba varakult aru saanud, et ta pole mingi eriline kaunitar. Silmad olid ilmselt tema ilusaim kehaosa – tumepruunid, kuldsete täpikestega, mandlikujulised ja ülespoole viltu. Ta oli üsna pikk, peaaegu sada seitsekümmend sentimeetrit, pikkade vormikate jalgadega. Ta polnud aastatega väliselt muutunud. Nagu Glenni puhul, nii olid ka tema muutused pigem sisemised. Elu õppe-tunnid olid ka temale oma jälje jätnud.

Glenni vaadates ei suutnud Maggie varjata nostalgiat. „Viimane kord nägin ma nii jõle välja siis, kui kandsin viienda klassi näidendis suvikõrvitsa kostüümi.“

Mees pani käed rinnale risti ja nügis teda. „Ütleksin, et sa kandsid tüüpilist Muffie riietust.“

„Teksad ja tossud?“

„Sind taas nähes on tunne, nagu oleksin minevikku kandunud.“

Mitte päris. Maggie ei toppinud enam rinnahoidja sisse salvrätikuid. Ta mõtles korraks, kas Glenn oli aimanud, et ta seda tegi. „Mulle on antud karm käsk sind Steve’i juurde viia. Proov on kirikus täna õhtul kell seitse.“ Õhtul on mehel võimalus näha, kui palju Maggie oli tegelikult muutunud.

Kõikidest Maggie tuttavatest on just Glenn see, kes tema emotsionaalse muutumise ära tunneb. Ta suudab seda ehk teiste eest varjata, aga mitte Glenni eest.

„Kui sina mulle sohvriks oled, siis pole kindel, kas ma ikka pulma jõuan,“ pilkas Glenn leebelt.

„Küll jõuad,“ kinnitas naine ja istus tagasi autosse.

Glenn tuli ka autosse ja kinnitas turvavöö. Ta silitas mõtlikult armatuurlauda. „Kuulsin su pärandusest ja mõtlesin, kas see ka su elu muutis.“

„Elan nüüd uhkes rannamajas ega kavatse elu lõpuni teha muud kui maalida.“ Maggie vaatas mehe poole, kontrollimaks, kas tema näol on negatiivset reaktsiooni või mitte, ja seda nägemata jätkas: „Sekretär tegeleb postiga, finantsjuht rahaasjadega ning mul on ka majapidajanna ja aednik. Teen täpselt seda, mida ise tahan.“

„Ilmselt on nii tore elada.“

„Kuuldavasti pole ka sul kehvasti läinud.“

„Seda küll, aga ma ei vedele rannamajas.“ Glenn ütles seda igasuguse hukkamõistuta. „Olen viimastel aastatel palju jõukate inimestega kokku puutunud. Minu meelest võib raha ka suur pettumus olla.“

See avaldus jäi õhku rippuma, aga Maggie keeldus kommenteerimast. Glenni suhtumine üllatas teda. Mehel oli õigus. Vanatädi Margareti suur pärandus polnud Maggiele ega tema vennale õnne toonud. Oh, alguses oli Maggieil olnud seoses pärandusega imelisi illusioone, aga viimasel ajal üritas ta lihtsalt oma rahutust varjata. Kõigi teiste jaoks tundus tema elu nagu unistuste täitumine. Ainult Maggie teadis tõtt.

„Raha peaks kõik heaks muutma. Tegelikult tekitab see rohkem probleeme, kui lahendab,“ pomises ta ja hakkas lennujaamast välja sõitma. Glenn ei vastanud ja Maggie

polnud kindel, kas mees teda üldse kuulis, aga vahet polnud, sest ta eelistas seda teemat vältida.

„Raske on Steve'i ja Janelle'i lõpuks abiellumas ette kujutada.“ Mehe päevitunud näole kerkis laisk naeratus.

Maggie naeratas ka, soovides meeleolu kerge hoida. „Ütleksin, et oli ka viimane aeg, või kuidas?“

„Need kaks on teineteise jaoks loodud. Üllatav on, et seda taipasid kõik teised peale nende enda.“

„Mul on nende pärast hea meel.“

„Mul ka,“ tähendas Glenn, aga Maggie pani tema hääletoonis tähele kurbust, nagu saaksid need pulmad olema mehe jaoks sama rasked taluda kui tema jaoks. Maggie ei saanud aru, miks.

„Lahutus mõjus Steve'ile rängalt,“ jätkas Maggie, „ja ta hakkas uuesti Janelle'iga kohtuma. Ja siis järsku otsustasid nad altari ette kõndida.“ Maggie vaikis ja vehkis parema käega.

Glenni pilk langes Maggie pikkadele kunstnikusõrmedele. Teda üllatas, et naisel olid nii ilusad käed. Need tundusid suutvat sõtkuda kõige sitkemat savi ja samas lohutada nutvat last. Naine ei kandnud sõrmuseid, tema kaunikujulised küüned polnud lakitud ja ometi olid tema käed rabavad. Glenn ei suutnud neil pilku kiskuda. Ta oli tundnud Maggiet suure osa elust ja polnud kunagi tema käsi tähele pannud.

„Kas sa kutsud mind ka oma rannamajja külla?“ küsis ta viimaks.

„Mõtlesin küll. Jõusaalis on korvirõngas ja ma mõtlesin, et teeme ühe mängu.“

„Ma ei muretse. Kui ma õigesti mäletan, siis ainuke asi, mida sa pealt panna oskad, on sõõrikut kohvi sisse.“